

De moed zakt je in de schoenen. Vanuit het dreigende duister komen zware tafelstenen met de wetten van een God die je niet kunt zien – slechts rook en herrie. Het is alsof de donder spreekt: “Hier, veel succes ermee!” Al die regels, hoe ga je je hier ooit aan houden? Je weet wel zeker dat dat niet lukt.

De donkere wolken en laaiende flitsen maken langzaam plaats voor een heldere lamp die schijnt op je pad. Een zachte stem die zegt: “Wees niet bang. Jouw ontzag is mij genoeg.” Houden van is belangrijker dan houden aan.

Hoe meer je liefhebt, hoe meer je durft. Liefde maakt van lijden niet iets uitzonderlijks, maakt van het dreigende duister een baken van licht dat hemel en aarde verbindt. De dreiging van de tafelstenen gaat in vlammen op, de Wet wordt vervuld. Als wij maar liefhebben, worden ook wij vervuld met de Levende Geest, gaan wij onze weg met een vlam op ons hoofd. De wereld verlicht.

Mirjam Deckers en Marian de Heer / Jongerenklooster Nieuw Sion, mei 2020.

Beeld: Marc Chagall, 1960-1966